

عنوان مقاله:

بررسی تغذیه مصنوعی آبخوان به عنوان راهکاری جهت مدیریت حوزه های آبخیز

محل انتشار:

دومین همایش ملی راهبردهای مدیریت منابع آب و چالش های زیست محیطی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

فرزانه وکیلی تجربه - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم و مهندسی آبخیز، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

با توجه به معضل کمبود آب و همچنین افزایش تقاضا برای آب به واسطه ی ازدیاد جمعیت، در اکثر کشورهای دنیا به خصوص کشورهای جهان سوم و ازجمله کشور ما جبران کمبود آب از مهم ترین برنامه های دولت می باشد. امروزه تخلیه آب های زیرزمینی و عدم جای گزی ن شدن آب این منابع یکی از بزرگ ترین مشکلات محسوب می شود. استفاده بی رویه از آب های زیرزمینی توسط حفر چاه های متعدد باعث نزول شدید سطح ایستابی در بسیاری از شهرهای کشور ما شده است. خشک شدن تعداد زیادی از قنات ها و چاه ها که بخش زیادی از سرمایه گذاری های انجام شده از بین برود. یکی از ساده ترین و مؤثرترین روش ها برای افزایش منابع آب و رفع مشکل کم آبی استفاده از طرح های تغذیه ی مصنوعی در نقاط مختلف بهخصوص در مناطق گرم و نیمه خشک می باشد. عملیات تغذیه مصنوعی را میتوان «مدیریت منطقی آب های سطحی» نامید که عبارت است از خارج کردن این آبها از جریان طبیعی خود و وارد کردن آنها به داخل زمین به منظور استفاده بعدی و بهینه از این منابع. اجرای طرح های تغذیه مصنوعی بواسطه دارا بودن ظرفیت ذخیره سازی بالا، کم بودن تبخیر و تلفات آب، عدم نیاز به زمین وسیع و سرمایه گذاری اندک نسبت به راه حل های دی گر دارای برتری می باشند. به منظور این که یک پروژه تغذیه مصنوعی از کارایی بالایی برخوردار باشد، لازم است جنس و ضخامت سفره آب زیرزمینی، گسترش لایه های مختلف زمین شناسی، میزان نفوذپذیری، ضرایب هیدرودینامیکی آبخوان، ارتباط هیدرولیکی محل های تغذیه با محل های بهره برداری و نوع سفره آب زیرزمینی (آزاد یا محبوس) به دقت تعیین گردد

کلمات کلیدی:

کمبود آب، تغذیه مصنوعی، مدیریت منطقی آب های سطحی، جنس و ضخامت سفره آب زیرزمینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1158587>

